

עקיבא

מחוץ לעיר שם
על השא
האין בשלווה רועת,
ועקיבא
הרועה שם
להשם מתפלל בדמעות.

עני מרוד הוא
וערין
לא ללמוד מעוזה צורת אור,
מרחוק ראה הוא
הנה צועדת,
בת אחרוני ועשיר מאוד.

והאזן הסכמה לא נתן,
שירועה יהיה לו לחתן,
והנערה
טובה וברה
ובלבו כאב לא קטן.

והבורא לתפילתו נשמע,
הוא מוצא חן בעיני העלמה,
הם נישאים
והכל יותעים,
אבל האב, כלא יודע מאומה.

בא החורף,
והמים כבר
מתחילים להיות קרים,
וברפת
על התבן בני הווג מתגוררים.

אין מה ללבוש,
אין מה לאכול,
חיים, רגלים קרות,
ואצל אביה
שם בבית
זרב וכסף על הקצרות.

ובנתיים תינח נולד,
ומיד מקורו הוא נרע,
ולעקיבא

אין אלטרנטיבה
הוא עובד קשה ומרוויח מעט.

קוראת לו אשתו במורא:
"עזוב כל זאת מררה,
אנא עקיבא
לדבר הקשיבה,
סע נא ללמוד תורה".

מחוץ לעיר שם
מעין יש,
המים בשלווה בו עוברים,
טיפה נוטפת,
טיפה נוטפת,
ובאבן יצרות הן חורים.

אם המים
שרכים הם
מחרחרים הם אבן קשה,
מביט עקיבא
ויושב הוא
ובלבו מתקרת החושה:
"אם המים שהם כה רכים,
אבנים קשות שוחקים,
לבי הרך
אם רק יטרח
ודאי יבין דברי תורה עמוקים".

ועקיבא אמר ועשה
ויצא לדרך קשה,
בשיבה
הכי טובה
ישב ללמוד את התורה הקדושה.

עוברות שנים כך
ועקיבא
באר התורה מתבנסם,
ושמו עתה
רבי עקיבא

בכל הארץ מתפרסם.
וכן לומד הוא
רבי עקיבא
במשך תריסר שנים,

ותלמידים לו
שנים-עשר אלף
מסורים הם ואמונים.

רבי עקיבא בלבו אז נמר,
לשוב לביתו הוא אמר,
הוא מצע
בחלון מופיע
ולבו מכאב נשבר.

בני-ביתו עמים מרודים,
בסתבות לבושים הללים,
ואשתו
בתוך ביתו
לזרם מכבסת במים.

ולפתע
הוא שאמע,
את קולו של השכן,
את אשתו
מונסה לשכנע
שלחיות כך זה לא ייתכן:

"בעלך הוא
עם-הארץ,
שאותך לבך כך תשאיר,
תריסר שנים הם
מאז עברו כבר,
וערין לא שב אל העיר".

ואשתו בשלווה עונתה:
"אני מאושרת כי לומד הוא
תורה,
השם יעזור
שהוא לא יחזור
וילמד עוד שנים-עשרה שנה".

רבי עקיבא בחוץ שם ישב,
שמע את הדברים ותשב,
לשיבה
האהובה
ללמוד תורה הוא שב.

רבי עקיבא
כך הוסיף עוד
תריסר שנים של למוחלים,
ראש שיבה הוא
נעשה כבר
לכיד אלפי תלמידים.

והחזר הוא
לעירו אז
והצמחה היא כה גדולה,
כל העיר את
פניו מקבלת
ברעש ובהמולה.

וסביבו משני הצדדים,
תלמידי-אכמים מוכוסים,
התנאים
והעילויים
לבושים במיטב הבגדים.

והכל שאים ושמחים,
כמלך אותו מולכים,
השמשים
לדוד השים,
להתקרב הם לא מניחים.

ומאחר שם
מחוץ לרעש,
אשת רבי עקיבא מצבה,
בסתבות,
כך לבושה היא
נראית כה עלובה.

ושכנתה אז
קוראת אליה:
"ללכת כך לא נאה",
והיא עונת לה:
"לצדיק כמוהו
לא חשוב כלל הגמראה".

ורעיו במוחה עלה,
ובלבה גמלה,
לצאת לשאול

בתוך הנחשול
היכן נמצא בעלה.

בקול היא התקדמה
ועלתה אל הבמה,
ובעלה לפניה נלה
אשיה נוקשות באימה.
והנה, רואה היא את פניו,
והוא מחיין אליה בחיבה,
על פניה
נפלה נעשית,
לפניו על הרצפה.

והשמש אז
נחצו אליה
לסלקה משם הוא נימט,
רבי עקיבא
אותו הדיע
והכריו בקול נרמש:

"שמעו נא דבר נפלא,
זכרו לעד אמת גדולה,
שהתורה
היקרה
שלי ושלכם - היא שלהו!

היא הגותיה עד הלום,
בייסורים רקמה חלום,
אורך כפלים
אפי בשמים
שהחורתי אליה בשלום".

ושמועה אל
חוטנו הגיעה
שבועי נמצא תנא,
אליו הגיע
ולו השמיע
על חתנו לפניו תינה.

רבי עקיבא
אז סיפר לו
שהוא עצמו הוא החתן,
זה לזה

הם מחלו אז,
והתחבקו בחיבוק איתן.

ומעיני החותן העשיר,
תמועות חמות תשיר,
חצי הונו
לחתנו ולבתו
הוא כתב והשאיר.

ועטרת-זהב מזוהרת,
ירושלים עליה צוירת,
נתן התנא
לאשתו הטאמנה,
גמול לאהבת-התורה.